

BIAŁY KAMYK

styczeń 2026, nr 1/240

**Rok Jubileuszowy
trwa...**

30-lecie
konsekracji kościoła w Jaworniku

Zamyślenia nad... Tajemnicą, Ewangelią i Życiem

Po co Jezusowi chrzest?

Jako dziecko, a potem młody człowiek słuchając na Mszy świętej Ewangelii o chrzcie Pana Jezusa w Jordanie zastanawiałem się, po co Jezusowi chrzest skoro był On bez grzechu?

Ludzie przychodzili do Jana Chrzciciela, aby przyjmując chrzest w rzece Jordan nawracać się i przygotować na przyjście Mesjasza. Zanurzając się w wodzie wyznawali swoje grzechy ufając, że Bóg je odpuści.

Pan Jezus nie miał żadnego grzechu, po co więc przyszedł do Jana i wszedł do Jordanu? Bibliści analizując to wydarzenie stwierdzają, że Pan Jezus będąc prawdziwym człowiekiem wszedł do Jordanu na znak solidarności ze wszystkimi ludźmi.

Po zanurzeniu się w Jordanie, nie mając żadnego grzechu, natychmiast wyszedł z wody. Przez ten gest solidarności Pan Jezus wziął na siebie wszystkie ludzkie grzechy po to, aby następnie przez dobrowolnie przyjętą mękę i śmierć na krzyżu dokonać ich odkupienia.

Przyjęcie chrztu przez Jezusa jest też zapowiedzią innego chrztu, który On sam ustanowi po swoim Zmartwychwstaniu. Jezus wchodząc do wody Boską mocą uświęca ją i objawia co będzie się działo w czasie chrztu, który On ustanowi jako sakrament. Nad każdym przyjmującym chrzest będą otwierać się niebiosa i Bóg Ojciec wypowie słowa: „Tyś jest mój syn umiłowany, w którym mam upodobanie”. Bóg roztoczy także nad ochrzczonego swoją ojcowską opiekę. Duch Święty natomiast wypełni ochrzczonego swoją obecnością

i mocą. Chrzest w Jordanie był też momentem zwrotnym w życiu Jezusa. Od tego wydarzenia Pan Jezus pozostawia swoje dotychczasowe życie i rozpoczyna nowe, zaczynając głosić Ewangelię o Królestwie Bożym.

Spoglądając na wydarzenie w Jordanie warto uświadomić sobie wielką chrześcijańską godność, jaką każdy z nas otrzymał w czasie chrztu świętego. Chrzest nie tylko gładzi grzech pierworodny i wszystkie inne grzechy, jeśli przyjmuje go człowiek dorosły, ale przede wszystkim czyni ochrzczonego dzieckiem Bożym. Bóg w swojej łaskawości nad każdym ochrzczonego roztacza swoją cudowną Opatrzność. Duch

Święty czasie chrztu przychodzi i pieczętuje duszę pieczęcią przynależność do Boga na zawsze. Duch Święty obdarza też różnego rodzaju darami i charyzmatami.

W chrzcie zostajemy włączeni do wielkiej wspólnoty Kościoła - Mistycznego Ciała Chrystusa otrzymując udział we wszystkich dobrach

i łaskach wysłużonych przez Pana Jezusa w czasie Jego zbawczej męki, śmierci oraz Zmartwychwstania. Chrzest Jana Chrzciciela był udzielany dla nawrócenia i przygotowania drogi dla Mesjasza. Chrzest Chrystusa jest udzielany w mocy Ducha Świętego dla uświęcenia ochrzczonego i obietnicy życia wiecznego. ■

Sakramenty – miejsca, w których Bóg wychodzi nam naprzeciw

Michał Tomal

Sakramenty są obecne w życiu większości z nas od najmłodszych lat. Towarzyszą narodzinom, dorastaniu, miłości, chorobie i śmierci. A jednak często pozostają czymś oczywistym, a przez to mało refleksyjnym. Wiemy, że są, ale nie zawsze zatrzymujemy się nad tym, czym naprawdę są i co zmieniają w naszym życiu.

Kościół od początku wierzył, że Bóg nie działa jedynie poprzez idee i pouczenia, ale poprzez konkretne znaki, dotyczące ludzkiej codzienności. Dlatego sakramenty są proste: woda, chleb, wino, olej, gest, słowo. Katechizm Kościoła Katolickiego nazywa je „widzialnymi znakami niewidzialnej łaski” (KKK 1131). W tym, co zewnętrzne i zwyczajne, Bóg dokonuje czegoś, czego nie widać, ale co ma wieczne skutki.

W rozpoczynającym się cyklu chcemy przyrzeć się siedmiu sakramentom Kościoła nie tyle od strony definicji, ile jako realnym spotkaniom z Bogiem. Każdy z nich odpowiada na konkretne etapy i potrzeby ludzkiego życia: rodzi do nowego istnienia, umacnia, leczy, jednoczy i posyła.

Na początku tej drogi stoi chrzest – sakrament, który często przyjmujemy, zanim zdą-

żymy cokolwiek zapamiętać, a który pozostaje fundamentem wszystkiego, co później nazywamy życiem chrześcijańskim.

Chrzest – początek życia z Bogiem.

Dzień, którego zwykle nie pamiętamy

Większość z nas nie pamięta dnia swojego chrztu. Znamy datę zapisaną w księdze parafialnej, czasem widzieliśmy stare zdjęcie: biała szata, świeca, rodzice pochylający się nad chrzcielnicą. A jednak Kościół mówi o tym dniu jako o najważniejszym momencie naszego życia. Nie o ślubie, nie o maturze, nie o sukcesach czy porażkach – lecz właśnie o chrzcie.

Dlaczego? Bo chrzest nie jest tylko religijną tradycją ani rodzinnym zwyczajem. Jest pierwszym i najgłębszym spotkaniem człowieka z Bogiem, który sam wychodzi z inicjatywą. W sakramencie chrztu Bóg mówi do człowieka: chcę być z tobą na zawsze.

Jezus wyraził to jasno w rozmowie z Nikodemem: „Jeśli się ktoś nie narodzi z wody i Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego” (J 3,5).

Chrzest jest więc nowymi narodzinami – nie biologicznymi, ale duchowymi. Od tego momentu życie człowieka zostaje włączone w życie samego Boga.

Co wydarza się przy chrzcielnicy

Św. Paweł, tłumacząc sens chrztu, pisał do chrześcijan: „Zostaliśmy razem z Nim pogrzebani przez chrzest w śmierć, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie” (por. Rz 6,4).

Chrzest nie jest dodatkiem do życia ani jego religijnym „upiększeniem”. Jest nowym początkiem. W jednej chwili człowiek zostaje uwolniony od grzechu pierwotnego, staje się dzieckiem Boga i zostaje włączony do wspólnoty Kościoła. Otrzymuje dar Ducha Świętego oraz niezatarte znamię przynależności do Chrystusa.

Dlatego Kościół udziela chrztu tylko raz. Tego daru nie da się powtórzyć ani unieważnić. Nawet jeśli człowiek odejdzie od wiary, chrzest pozostaje w nim jak pieczęć, która przypomina, do kogo naprawdę należy.

Z tej prawdy wynika praktyka chrztu dzieci. Kościół chrzci je nie dlatego, że nie ceni osobistej wiary, lecz dlatego, że chrzest jest łaską daną na początku drogi, a nie nagrodą za jej przebycie. Jak pisał św. Augustyn, Bóg kocha nas nie dlatego, że jesteśmy doskonali, ale po to, abyśmy mogli nimi się stawać.

Dar, który domaga się odpowiedzi

Chrzest nie działa jednak jak magiczny rytuał. Jest darem, który potrzebuje wzrostu. Dlatego w dniu chrztu rodzice i chrzestni biorą na siebie odpowiedzialność za wychowanie dziecka w wierze. Nie chodzi tylko o naukę modlitwy czy obecność na niedzielnej Mszy, ale o codzienne świadectwo życia, w którym widać, że Bóg naprawdę jest ważny.

Liturgia chrztu mówi o tym językiem znaków. Woda – oczyszczająca i dająca życie. Znak krzyża – pieczęć przynależności do Chrystusa. Biała szata – symbol nowego początku. Zapalona świeca – światło wiary, które nie ma zgasnąć.

To nie są jedynie piękne symbole z przeszłości, lecz zaproszenie do konkretnego sposobu życia.

Św. Grzegorz z Nazjanzu nazwał chrzest „najpiękniejszym i najwspanialszym darem Boga”. Ale dar ten nie jest czymś, co odkładamy na półkę. Chrzest jest zadaniem na całe życie – powrotem do źródła za każdym razem, gdy wybieramy dobro, uczymy się przebaczać i próbujemy żyć według Ewangelii.

Początek drogi

Choć chrztu nie pamiętamy, jego owoce mają towarzyszyć nam każdego dnia. Papież Franciszek przypominał, że chrześcijanin, który zapomina o swoim chrzcie, łatwo zapomina, kim naprawdę jest. Może więc warto czasem zapytać siebie: czy żyję jak ktoś, kto został ochrzczony? Czy w moim życiu widać światło, które zapalono przy chrzcielnicy?

Chrzest jest początkiem wszystkiego. Z niego wyrasta całe życie sakramentalne Kościoła. W kolejnym numerze zatrzymamy się przy sakramencie bierzmowania, który umacnia to, co zostało dane na samym początku drogi wiary. „Wy jesteście światłem świata” (Mt 5,14). ■

Wizyta duszpasterska

Dawid Grzeszkowicz

Wizyta duszpasterska, znana również jako kolęda, to jeden z najważniejszych i najstarszych zwyczajów katolickich w Polsce, który ma szczególne znaczenie w okresie Świąt Bożego Narodzenia.

Co roku, w czasie po Świątach, księża odwiedzają wiernych w ich domach, modląc się z nimi, błogosławiąc ich rodzinę i domy. Ten obrzęd, głęboko zakorzeniony w polskiej tradycji, ma swoje korzenie w religii katolickiej, ale z biegiem lat zyskał również wymiar społeczny i kulturowy.

Historia wizyt duszpasterskich

Zwyczaj wizyty duszpasterskiej ma swoje początki w średniowieczu. Początkowo były to odwiedziny duchownych związane z troską o życie duchowe wiernych, które miały na celu naukę i umocnienie ich w wierze. W średniowieczu księża odbywali tzw. „rekolekcje parafialne” lub „kazania duchowne”, podczas których odwiedzali parafian, udzielając im sakramentów i modląc się za nich.

Z czasem wizyta duszpasterska zaczęła przybierać bardziej zorganizowaną formę. W XVI wieku, kiedy Kościół katolicki zaczynał dostrzegać potrzebę systematycznego duszpasterstwa, zaczęto regularnie odwiedzać wiernych w ich domach, nie tylko w celach duchowych, ale także w kontekście administracyjnym, np. zbierania ofiar na utrzymanie kościoła.

Kolęda rozwinęła się w szczególności w Polsce, wraz z rozwojem parafialnych struktur Kościoła katolickiego. Stała się nie tylko wizytą

duszpasterską, ale także symbolicznym gestem zbliżenia wiernych do Kościoła i umacniania ich w wierze katolickiej. W okresie przedrozbiorowym i w czasach zaborów, wizyta duszpasterska miała także wymiar polityczny i społeczny, przypominając o tożsamości narodowej i religijnej Polaków.

Wizyta duszpasterska w tradycji polskiej

Wizyta duszpasterska odbywa się corocznie, w okresie po Świątach Bożego Narodzenia. W tym czasie księża odwiedzają parafian w ich domach, by udzielić im błogosławieństwa, pomodlić się wspólnie, a także porozmawiać o życiu religijnym rodziny. W niektórych regionach Polski kolęda rozpoczyna się jeszcze przed Bożym Narodzeniem, w wigilię świąt.

W tradycyjnej formie kolędy ksiądz, najczęściej z pomocą ministrantów, udaje się do domów parafian, gdzie odprawia krótką modlitwę, błogosławi dom, a także święci go i jego mieszkańców. Modlitwa ta jest zazwyczaj prostą formą zawierzenia Boga całej rodzinie, ich zdrowiu i pomyślności w nadchodzącym roku.

W wielu miejscowościach po wizycie duszpasterskiej w domach zostają na drzwiach specjalne oznaczenia w postaci napisów „C+M+B” lub „K+M+B” (Cristus Mansionem Benedicat – Chrystus błogosławi ten dom). Napis ten jest tradycyjnie pisany kredą, a jego obecność ma zapewnić Boże błogosławieństwo w całym roku.

Podczas wizyty duszpasterskiej ksiądz może również przeprowadzać rozmowę na temat duchowego życia rodziny, zachęcać do częstszego uczestnictwa w sakramentach, a także przekazać informacje dotyczące życia parafii. Ważnym elementem wizyty duszpasterskiej jest także złożenie ofiary, która przeznaczana jest na potrzeby kościoła, np. na remonty, zakup nowych sprzętów liturgicznych czy pomoc ubogim.

Współczesne oblicze wizyty duszpasterskiej

Choć zwyczaj kolędowania ma bardzo długą historię, w dzisiejszych czasach wizyty duszpasterskie uległy pewnym zmianom, dostosowując się do współczesnych realiów. Przede wszystkim zmniejszył się zakres wizyt duszpasterskich w mniejszych miejscowościach i na wsiach, gdzie parafie są mniej liczne i niektóre osoby, zwłaszcza starsze, wciąż żyją według tradycyjnych rytmów. W miastach kolęda staje się bardziej formalną wizytą, a niejednokrotnie przypomina raczej spotkanie z administratorem parafii.

W wielu miastach, gdzie życie jest szybkie i intensywne, wizyta duszpasterska może odbywać się z pewnym skrótem – ksiądz, zamiast odwiedzać każdego parafianina indywidualnie, organizuje spotkania w różnych częściach parafii, gdzie wierni mogą przyjść na wspólną modlitwę i błogosławieństwo. W miastach pojawiają się także zmiany związane z organizowaniem wizyt duszpasterskich w godzinach wieczornych lub w weekendy, co ma na celu dostosowanie się do zabieganego rytmu życia mieszkańców.

Nowoczesne technologie także znalazły swoje miejsce w tradycji kolędowania. W niektórych

parafiach organizuje się wizyty duszpasterskie online, gdzie parafianie mogą wziąć udział w modlitwach przez internet, wypełniając rolę uczestników spotkania wirtualnie. Chociaż nie zastąpi to całkowicie tradycyjnych odwiedzin, może być to alternatywa dla osób starszych lub chorych, które nie mogą uczestniczyć w kolędzie osobiście.

Znaczenie wizyt duszpasterskich

Wizyta duszpasterska ma duże znaczenie zarówno dla duchowego życia wiernych, jak i dla ich codziennych relacji z Kościołem. Przede wszystkim daje ona możliwość głębszego kontaktu z duchowieństwem, wzmocnienia więzi z wspólnotą parafialną i pogłębienia swojej religijności. Jest to także okazja do przypomnienia sobie wartości chrześcijańskich, które w Polsce są głęboko zakorzenione w tradycji i kulturze. Kolęda, oprócz swego religijnego charakteru, pełni także rolę integracyjną, pomagając wiernym utrzymywać więzi społeczne.

Współczesne wizyty duszpasterskie mogą być także momentem, w którym parafianie mają szansę wyrazić swoje potrzeby, zapytać o pomoc lub wskazać na problemy, które dotyczą ich wspólnoty. Dzięki tej bliskości duszpasterze mogą lepiej odpowiadać na wyzwania i potrzeby współczesnych rodzin.

Zwyczaj ten jest jednym z filarów polskiej tradycji katolickiej. Choć zmienia się w zależności od regionu i współczesnych realiów, wciąż stanowi ważny element życia duchowego Polaków. To to nie tylko modlitwa i błogosławieństwo, ale także chwila, w której rodzi się poczucie wspólnoty i więzi z Kościołem, a także możliwość zbliżenia się do wartości, które stanowią fundament życia duchowego. W kontekście współczesnym, zwyczaj ten może być zarówno zachowany w tradycyjnej formie, jak i dostosowany do potrzeb nowoczesnego społeczeństwa, stanowiąc most łączący przeszłość z teraźniejszością. ■

Kolędowanie Kręgów Rodzin

Andrzej Pawłowski

W okresie Bożego Narodzenia tradycyjnie spotykamy się na wspólnym kolędowaniu. Początkowo było to zwykle u Zofii i Andrzeja Pawłowskich, a w tym roku odbyło się w naszym domu parafialnym. Jak zwykle wszyscy przynieśli słodkie świąteczne smakołyki, soki i owoce. Przy okazji mieliśmy okazję podziwiać dzieła naszych Pań i poznać nowe smaki. Śpiewniczki już przed laty przygotowali Basia i Marek Tomalowie, korzystamy z nich do dzisiaj.

Na pierwszych spotkaniach przygrywali nam śp. Jasiu Świerczek na skrzypcach i Marek Tomal na gitarze (2006 r.)

A z tymi kolędowaniami to różnie bywało. Najbardziej utkwiło mi w pamięci spotkanie w 2008 roku, gdy niespodziewanie odwiedziła nas grupa z Ziemi Myślenickiej z Maćkiem Szczotkowskim na czele – nie tylko zaśpiewali, ale i porwali nas do tańca.

Drugą taką spektakularną kolędą to rok 2014, gdy był z nami też krąg z Kornatki prowadzony przez Kasię i Jurka Pawłowskich. Padły też wtedy dwa rekordy – ilości uczestników 52 osoby – 27 dorosłych i 25 dzieci.

A raz mieliśmy wśród nas aż trzech - ks. wikariusza Mariusza Grzechynkę, rodaka ks. Rafała Wilkołkę i przyjaciela naszych kręgów ks. Marcina Jankiewicza z Lublina, który nas nauczył nawet pięknej kolędy ukraińskiej (2014 r.)

W 2018 r. odwiedziła nas także jawornicka grupa młodzieżowa z krótkimi jasełkami. ■

Rozważania nad Słowem Bożym

ks. Marcin Sędzik

Niedziela Chrztu Pańskiego

Iz 42, 1-4.6-7, Ps 29, Dz 10, 34-38, Mk 1, 7-11

Niedziela Chrztu Pańskiego zamyka okres Bożego Narodzenia i wprowadza nas w czas zwykły. To wyjątkowy moment w życiu liturgicznym Kościoła, w którym rozważamy tajemnicę chrztu Jezusa w Jordanie. To wydarzenie jest okazją do głębokiej refleksji nad naszym własnym chrztem, powołaniem oraz misją chrześcijańską. Prorok Izajasz przedstawia obraz Sługi Pańskiego – wybranego przez Boga, pełnego Ducha, łagodnego i pokornego. Sługa nie gasi „knotka niktłego” ani nie łamie „trzciny nadłamanej”. W tym tekście widzimy zapowiedź Chrystusa, który przychodzi, by nieść światło narodom, uzdrawiać i wyzwalać. W naszym życiu chrześcijańskim zostajemy wezwani do naśladowania tej łagodności oraz troski o najłabszych. Chrzest jest początkiem tej drogi – zostajemy namaszczeni Duchem Świętym i posłani, by być światłem dla innych. Psalm 29 jest hymnem na cześć wielkości Boga, który króluje nad wodami. Jego głos jest potężny, majestatyczny, daje życie i błogosławieństwo. Wspominając chrzest Jezusa, możemy kontemplować moc Bożej obecności, która objawia się w zwykłych znakach – wodzie, słowie, geście. Psalm przypomina, że Bóg jest obecny w naszym życiu, daje pokój i siłę na codzienną wędrówkę przez życie tu na ziemi do Boga. Święty Piotr w domu Korneliusza mówi o Jezusie, który po chrzcie w Jordanie został namaszczonej Duchem Świętym i mocą. Od tego momentu Jezus rozpoczął swoją publiczną działalność, uzdrawiając i czyniąc dobro. Chrzest, który przyjęliśmy jest także namaszczeniem do działania – byśmy z mocą Ducha Świętego dawali

świadectwo miłości i czynili dobro w świecie. To wezwanie do przekraczania granic, do otwartości na wszystkich ludzi, niezależnie od pochodzenia. Ewangelia według św. Marka opisuje chrzest Jezusa w Jordanie. Jezus, choć bez grzechu, przyjmuje chrzest z rąk Jana, solidaryzując się z ludźmi potrzebującymi odnowy. W chwili chrztu otwierają się niebiosy i słychać głos Ojca: „Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie”. To objawienie Trójcy Świętej i potwierdzenie boskiego synostwa Jezusa. Dla nas to także przypomnienie, że przez chrzest stajemy się umiłowanymi dziećmi Boga, zaproszonymi do życia w bliskości z Nim. Niedziela Chrztu Pańskiego zachęca nas, byśmy wrócili pamięcią

do dnia własnego chrztu i odnowili świadomość powołania chrześcijańskiego. Prośmy Boga, byśmy z łagodnością Sługi Pańskiego, mocą Ducha Świętego i pewnością bycia ukochanymi dziećmi Boga, podejmowali codzienne zadania i byli światłem dla innych.

II niedziela zwykła

Iz 49,3.5-6, Ps 40, 1 Kor 1,1-3, J 1,29-34

Bądźmy świadkami Chrystusa w codzienności

Druga Niedziela Zwykła w roku liturgicznym zaprasza nas do głębokiej refleksji nad tożsamością i misją uczniów Chrystusa. Czytania na ten dzień prowadzą nas przez doświadczenie spotkania z Bogiem, odkrycie własnego powołania oraz zobowiązanie do bycia Jego świadkami w świecie. Prorok Izajasz przypomina nam, że Bóg wybrał każdego z nas jeszcze przed narodzeniem. „Uczyliem cię światłością dla pogan, aby moje zbawienie dotarło aż do krańców ziemi”. To wezwanie skierowane do Sługi Pańskiego, którym dla chrześcijan jest Jezus, ale także my – jako Jego uczniowie – jesteśmy zaproszeni do niesienia światła Bożej obecności wszędzie tam, gdzie jesteśmy. Niezależnie od naszych słabości, jesteśmy powołani, by być świadkami Bożej miłości. Psalmista wyraża głęboką ufność wobec Boga i gotowość pełnienia Jego woli: „Przychodzę, Boże, pełnić Twoją wolę.” W tym krótkim wyznaniu zawiera się całe chrześcijańskie powołanie – nieść światu Chrystusa nie tylko przez słowa, lecz całym życiem. Psalm uczy nas posłuszeństwa, cierpliwości oraz odwagi, by zawierzyć Panu i odpowiadać na Jego zaproszenie. Święty Paweł przypomina wspólnocie w Koryncie, że są powołani „do świętości razem ze wszystkimi, którzy wzywają imienia naszego Pana”. Każdy z nas, niezależnie od miejsca i czasu, jest wezwany do uświęcania świata przez swoje codzienne wybory i decyzje. Świętość nie jest zarezerwowana dla wybranych – jest zadaniem każdego ochrzczonego. W centrum dzisiejszych czytań znajduje się świadectwo

Jana Chrzciciela o Jezusie: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata.” Jan wskazuje na Jezusa jako Tego, który przynosi zbawienie. Jego postawa pokory i prawdy jest dla nas wzorem, byśmy nie zatrzymywali uwagi na sobie, lecz zawsze kierowali innych ku Chrystusowi. Bycie świadkiem to nie tylko głosić słowa, ale przede wszystkim żyć w taki sposób, by inni mogli spotkać Jezusa dzięki nam. Wszystkie czytania tej niedzieli łączą się w jednym przesłaniu: jesteśmy powołani do bycia światłem świata, świadkami Chrystusa. To zadanie bywa trudne, szczególnie w codziennych obowiązkach i relacjach. Jednak Bóg uzdalnia nas do tej misji. Wystarczy otworzyć serce, wsłuchać się w Jego głos i z odwagą odpowiedzieć: „Oto jestem, Panie, poślij mnie”. Niech ta niedziela będzie dla nas okazją do dziękczynienia za dar powołania i prośby o łaskę wierności w dawaniu świadectwa o Chrystusie – w rodzinie, pracy i każdej sytuacji codziennego życia.

3. niedziela zwykła

Iz 8,23b – 9, 3, Ps 27, 1 Kor 1, 10-13.17, Mt 4, 12-23

Pokój i światło Słowa – zaproszenie do nawrócenia i jedności

Trzecia niedziela zwykła skupia naszą uwagę na początku publicznej działalności Jezusa i na przesłaniu, które kieruje do swoich pierwszych uczniów, a także do nas wszystkich. Przez czytania tej niedzieli Pan zaprasza nas do głębszego zrozumienia roli Słowa Bożego, doświadczenia światła w codzienności oraz budowania jedności w Chrystusie. Prorok Izajasz zapowiada światło, które rozbłyśnie nad ludem kroczącym w ciemnościach. Obietnica ta jest pełna nadziei: ciemność, która wydawała się nie mieć końca, zostaje rozproszona przez światło Boga. Często w naszym życiu mamy poczucie, że otacza nas mrok – wątpliwości, trudności, lęki. Bóg jednak przypomina, że On jest Światłością, która rozprasza wszelką ciemność. Jego obecność daje radość, która przemienia serca i otwiera na

nowy początek. Psalmista wyznaje: „Pan moim światłem i zbawieniem moim”. To wyznanie wiary w Boga, który jest ostoją, daje nadzieję i chroni przed złem. W chwilach zwątpienia i kryzysu warto przypominać sobie te słowa, by odnaleźć pokój i ufność w Bożej opiece oraz prowadzeniu. Święty Paweł zwraca się do chrześcijan w Koryncie z wezwaniem do jedności. Podziały, spory i ambicje oddalają od Chrystusa i osłabiają wspólnotę. Paweł przypomina, że to Chrystus jest centrum naszego życia, nie ludzkie autorytety czy przywódcy. Jesteśmy wezwani do jedności w wierze i miłości, budując Kościół jako jedno ciało. Jezus rozpoczyna swoją działalność w Galilei, ogłaszając: „Nawracajcie się, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie”. Jego wezwanie jest aktualne dla każdego z nas – nawrócenie to nie jednorazowy akt, ale proces nieustannego otwierania się na Boga i przemianę serca. Jezus powołuje pierwszych uczniów, którzy pozostawiają wszystko, aby pójść za Nim. Każdy z nas codziennie jest zaproszony, by odpowiedzieć na Jego głos i iść za Nim w codziennych wyborach. Czytania tej niedzieli tworzą harmonijną całość: Izajasz zapowiada światłość, psalmista ukazuje Boga jako światło i zbawienie, Paweł przypomina o jedności, a Jezus wzywa do nawrócenia i pójścia za Nim. To zaproszenie, by pozwolić Bogu rozjaśnić mroki naszego życia, odnaleźć pokój w Jego Słowie i budować wspólnotę pojednaną i otwartą na działanie Ducha Świętego. Niech Słowo Boże tej niedzieli pomoże nam dostrzec obecność Chrystusa w codzienności, odważnie odpowiedzieć na Jego wezwanie oraz z radością i pokojem kroczyć w Jego świetle, niosąc dobro i jedność tam, gdzie jesteśmy.

4. Niedziela zwykła

Sof 2, 3; 3, 12-13, Ps 146(145), 7.8-9a.9bc-10,
1 Kor 1,26-31, Mt 5,1-12a

Czwarta niedziela zwykła zaprasza nas do głębokiego zatrzymania się nad przestaniem

pokory, ufności Bogu i błogosławieństw, które przynosi życie zgodne z Ewangelią. Każde z czytań prowadzi nas przez różne aspekty Bożej mądrości i objawia, czym jest prawdziwe szczęście według zamysłu Boga. Prorok Sofoniasz kieruje swoje słowa do ludu, który doświadcza prób i niepokojów. Zachęca do szukania Pana, pokory i sprawiedliwości. Bóg zapowiada, że pozostawi świętą resztę — pokornych i ubogich, którzy będą ufać Jego imieniu. To wezwanie do pokory i prostoty życia, do rezygnacji z pychy i polegania na własnych siłach, a jednocześnie do powierzenia swojego życia Bogu. Słowa te są szczególnie aktualne w dzisiejszych czasach, gdzie świat tak często promuje sukces, władzę czy samowystarczalność. Bóg obiecuje błogosławieństwo tym, którzy, mimo przeciwności, pozostają wierni i pokorni. Pokora nie jest słabością, lecz mądrością polegającą na uznaniu, że wszystko, co mamy, pochodzi od Boga. Psalmista wychwala Boga, który troszczy się o uciśnionych, głodnych, więźniów, niewidomych, wdowy i sieroty. To Bóg — obrońca słabych i bezbronnych. Psalm jest odpowiedzią na wezwanie Sofoniasza: pokazuje, że to właśnie pokorni i potrzebujący są w centrum Bożej miłości. Warto zastanowić się, jak w naszym codziennym życiu realizujemy troskę o innych. Czy potrafimy dostrzec potrzeby tych, którzy są obok nas? Czy potrafimy być narzędziami Bożego miłosierdzia? Psalm zachęca, by ufać Bogu bardziej niż ludziom i rzeczom tego świata, bo tylko On jest źródłem prawdziwego życia i nadziei. Święty Paweł kieruje do Koryntian słowa, które mogą wydawać się paradoksalne: Bóg wybrał to, co głupie, słabe i wzgardzone w oczach świata, by zawstydić mądrych i mocnych. Wskazuje, że Boże wartości często są odwrotnością ludzkich. Nie chodzi o nasze zasługi, pochodzenie czy osiągnięcia, ale o łaskę, którą otrzymaliśmy w Chrystusie. To zaproszenie, by nie szukać uznania u ludzi, ale przed Bogiem. Nasza

wartość wynika z przynależności do Chrystusa, nie z tego, co sami osiągniemy. Warto więc pytać siebie: na czym buduję swoją tożsamość? Czy jestem gotowy przyjąć Bożą logikę, która czasem wywraca świat do góry nogami? Fragment Ewangelii według św. Mateusza to początek Kazania na Górze i znane wszystkim Błogosławieństwo. Jezus pokazuje nową drogę do szczęścia: przez ubóstwo ducha, łagodność, pragnienie sprawiedliwości, miłosierdzie, czystość serca, pokój, a nawet przez prześladowania. Błogosławieństwa są duchowym programem chrześcijanina. Przypominają, że szczęście nie polega na zewnętrznym powodzeniu czy bogactwie, ale na głębokiej relacji z Bogiem i życiu zgodnym z Jego wolą.

Jezus zapewnia, że ci, którzy wybierają Jego drogę, już są błogosławieni, choćby świat uważał ich za przegranych.

Warto zatrzymać się nad każdym błogosławieństwem i zastanowić się, jak je realizować na co dzień. Czy potrafię być łagodny, miłosierny, wprowadzać pokój? Czy pragnę sprawiedliwości i czystości serca? Chrystus obiecuje tym, którzy idą Jego śladami, udział w Królestwie Niebieskim. Droga chrześcijanina nie jest łatwa, ale prowadzi do prawdziwego szczęścia i pełni życia. To droga pokory, ufności Bogu i gotowości na przyjęcie Jego logiki. Prośmy Ducha Świętego, by otwierał nasze serca na Słowo Boże i uzdalniał nas do życia błogosławieństwami na co dzień. ■

Podsumowanie roku w Parafii

ks. Władysław Salawa

Bogu w Trójcy Świętej Jedynemu dziękujemy za Jubileusz 700-lecia istnienia naszej Parafii, który obchodziliśmy w minionym 2025 roku. Dziękujemy za wszelkie łaski i dobrodziejstwa udzielone w czasie tego świętego czasu każdemu z nas i całej wspólnotie parafialnej.

- ▶ Liczba wiernych w naszej parafii od kilku lat utrzymuje się na stałym poziomie i wynosi około trzech tysięcy. Rodzin w naszej parafii jest ok. 800.
- ▶ Od początku 2025 roku w duchu dziękczynienia Bożej Opatrzności za dar 700-lecia istnienia naszej parafii, w każdą niedzielę, po Mszy o godz. 9.00 miała miejsce adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy do godz. 11.00.
- ▶ W ramach bezpośredniego duchowego przygotowania do Wielkiego Jubileuszu 700-lecia

naszej parafii w czerwcu 2025 roku odbyła się renowacja Misji świętych. Natomiast 28 lipca minionego roku dobiegło końca drugie najważniejsze duchowe przygotowanie do Jubileuszu. Była nim trwająca dwa lata Peregrynacja Krzyża Świętego po rodzinach naszej Parafii.

- ▶ 15 kwietnia 2025 roku decyzją Księdza Arcybiskupa Marka Jędraszewskiego nasz wikariusz ks. Łukasz Czarnik został zwolniony z obowiązków duszpasterskich w naszej parafii i skierowany na urlop zdrowotny. Dziękujemy księdzu Łukaszowi za Jego ponad dwuletnią posługę duszpasterską w naszej parafii. Życzymy zdrowia i obiecujemy pamiętać w modlitwie.
- ▶ 8 czerwca 2025 roku Jego Ekscelencja Ksiądz Biskup Jan Zając udzieli młodzieży z klas VIII Szkoły Podstawowej sakramentu bierzmowania.

- ▶ 1 lipca 2025 roku Ks. Arcybiskup Marek Jędraszewski skierował do naszej parafii ks. wikariusza Marcina Sędzika. Mam nadzieję, że ks. Marcin dobrze czuje się w naszej wspólnotie parafialnej. Zapewniamy o modlitwie i życzymy szczęść Boże na cały pobyt w naszej parafii.
- ▶ 7 września 2025 roku w naszej wspólnotie parafialnej przeżywaliśmy Jubileusz 30-lecia powstania pierwszego Kręgu Rodzin Domowego Kościoła.
- ▶ Obecnie w naszej parafii mamy trzy Kręgi Domowego Kościoła obejmujące 14 rodzin.
- ▶ Natomiast od 25 listopada minionego roku kilka młodych małżeństw rozpoczęło spotkania w ramach kolejnego, czwartego Kręgu Domowego Kościoła.
- ▶ Dziękujemy małżeństwom z Kręgów Rodzin za ich obecność, przykład wiary i zaangażowanie w życie duszpasterskie parafii. Nowopowstałemu Kręgowi życzymy wytrwałości i pięknych duchowych owoców w ich małżeńskim i rodzinnym życiu.
- ▶ Najważniejsze wydarzenia minionego Roku Jubileuszowego przeżywane pod hasłem „Per Crucem ad Gloriam – Przez Krzyż do chwały” rozpoczęliśmy 14 września 2025 roku odpustem parafialnym ku czci Podwyższenia Krzyża Świętego.
- ▶ Następnie 20 września odbył się przepiękny Koncert symfoniczny p.t.: „Oratorium Podwyższenia Krzyża Świętego”. Wzięło w nim udział bardzo wielu artystów, którzy swoimi talentami, śpiewem i muzyką, razem z obecną na nim wspólnotą parafialną oddali chwałę Bogu.
- ▶ Bardzo serdecznie dziękujemy naszemu organizację Panu Robertowi Bylicy, który był pomysłodawcą i kompozytorem tego koncertu.
- ▶ 28 września w niedzielę odbyło się „Święto Wspólnoty Jawornika”. W czasie tego wydarzenia zaprezentowano poetycko-muzyczną historię naszej parafii. Miały też miejsce występy muzyczne naszych wspólnot parafialnych i zaproszonych gości.
- ▶ Najważniejsze wydarzenie Wielkiego Jubileuszu 700-lecia istnienia naszej parafii odbyło się 11 października w sobotę o godz. 18.00. Była nim uroczysta Jubileuszowa Msza Święta sprawowana przez J.E. Księdza Arcybiskupa Marka Jędraszewskiego.
- ▶ Było to wielkie dziękczynienie Bogu w Trójcy Świętej Jedynemu za siedem wieków istnienia naszej wspólnoty parafialnej.
- ▶ W celu upamiętnienia Wielkiego Jubileuszu 700-lecia naszej parafii wykonano pamiątkową tablicę z brązu, którą umieszczono wewnątrz kościoła. Tablicę pamiątkową wykonali nasi parafianie: Józef Polewka wraz z synami Szymonem i Antonim, a poświęcił ją podczas Mszy świętej Jubileuszowej ks. Arcybiskup Marek Jędraszewski.
- ▶ W Roku Jubileuszowym 25 września rozpoczęliśmy w naszej parafii spotkania biblijne. Zapraszamy wszystkich zainteresowanych zgłębianiem treści i znaczenia Pisma Świętego w drugi i czwarty czwartek miesiąca, po Mszy świętej wieczornej do domu parafialnego.
- ▶ 29 października minionego roku odbył się w naszym kościele po raz drugi "Korowód Świętych". W tym dniu dzieci na nabożeństwo różańcowe przyszły w pięknych strojach świętych patronów. Było to niezwykle wydarzenie przepełnione modlitwą, śpiewem i wychwalaniem dobrego Boga.
- ▶ W listopadzie 2025 roku obchodziliśmy w naszej parafii 20-lecie powstania parafialnego czasopisma „Biały Kamyk”. Z tej okazji został przygotowany specjalny jubileuszowy numer do którego załączona została ulotka z historią naszej parafii.

W minionym roku 2025

- ▶ Sakramentu chrztu świętego udzielono 24 dzieciom. Dziękujemy Bogu, za łaskę

chrztu tych dzieci i cieszymy się, że zostały włączone do naszej wspólnoty parafialnej.

- ▶ Do Pierwszej Komunii Świętej przystąpiło 32 dzieci. Módlmy się, aby wzrastały w łasce Bożej i przyjaźni z Chrystusem Eucharystycznym.
- ▶ Dzięki łasce sakramentu małżeństwa rozpoczęło budowanie swojego życia rodzinnego 9 nowych małżeństw. Życzymy im, by swoją wspólnotę budowali na mocnym fundamencie wiary i miłości.
- ▶ Sakramentu Chorych udzielono 85 osobom. Módlmy się w intencji wszystkich chorych naszej parafii, aby swoje cierpienia łączyli z krzyżem Chrystusa i ofiarowali za swoje i innych zbawienie.
- ▶ Na wieczny spoczynek Pan powołał 20 parafian. Pamiętajmy o nich w naszej modlitwie.
- ▶ Komunii świętej w ciągu całego minionego roku rozdano 52 000.
- ▶ W minionym roku 2025 Zespół Caritas naszej parafii we współpracy z Caritas Archidiecezji Krakowskiej rozdał 123 paczki z podstawowymi artykułami żywnościowymi. Finansowo pomógł 8 osobom.
- ▶ Od 20 listopada minionego roku w każdy czwartek o godz. 12.30 w domu parafialnym jest organizowany obiad dla osób potrzebujących.
- ▶ Na pomoc charytatywną w ubiegłym roku wydano w naszej parafii 7 840 zł.

Wykonano następujące prace:

- ▶ Na początku minionego roku zostały zdemonstrowane metalowe przesła ogrodzenia wokół naszego kościoła i poddane renowacji. Przesła zostały wypiaszkowane, ocynkowane, ponownie pomalowane, a w kwietniu zamontowane.
- ▶ Z początkiem maja 2025 roku wykonano prace związane z polerowaniem posadzki w naszym kościele.
- ▶ W lipcu zostały zdemonstrowane środkowe żyrandole-pajaki i oddane do renowacji. Bardzo

serdecznie dziękujemy Panom Andrzejowi i Marcelowi Wilkołek za zdemonstrowanie, a następnie po renowacji w listopadzie ponowne zawieszenie tych żyrandoli w naszym kościele. Przypomnę, że koszt renowacji został sfinansowany z ofiar pochodzących z darów ołtarza, od anonimowych ofiarodawców, a także ze składek parafian.

- ▶ W sierpniu 2025 roku wykonano prace konserwacyjne przy zewnętrznej elewacji nowej części kościoła, ogrodzenia, schodach i za- bytkowym dzwonie.
- ▶ Z elewacji kościoła, z kamiennych elementów ogrodzenia oraz ze schodów usunięto zielone naloty i zanieczyszczenia. Cokół dzwonu został wyrównany i pomalowany. Wszystkie elementy zostały na końcu zaimpregnowane.
- ▶ Na przełomie listopada i grudnia została odnowiona lampka wieczna. Koszt renowacji pokrył jeden z naszych parafian, za co mu serdecznie dziękujemy.
- ▶ W związku z przeżywanym Jubileuszem parafii wiele wspólnot i indywidualnych osób ofiarowało swój dar i zaangażowanie na rzecz parafii.

Wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób poprzez modlitwę, różnego rodzaju inicjatywy i pomoc finansową przyczynili się do uświetnienia Jubileuszu 700-lecia istnienia naszej Parafii bardzo serdecznie dziękujemy. Bóg zapłać.

W duchu wdzięczności za Wasze wielkie serca i poczucie odpowiedzialności za wspólne dobro, my kapłani modlimy się za Was w codziennych modlitwach i polecamy dobremu Bogu w sprawowanych w Waszej intencji co miesiąc Mszach świętych.

Na progu Nowego Roku jeszcze raz wszystkim dziękujemy za zaangażowanie w życie duszpasterskie parafii i życzymy zdrowia, wszelkich łask i błogosławieństwa Bożego oraz opieki Świętej Bożej Rodzicielki Maryi na każdy dzień Nowego 2026 Roku. ■

Ingres nowego metropolity krakowskiego kard. Grzegorza Rysia

Justyna Tyrka

20 grudnia o godz. 10.30 kardynał Grzegorz Rys, przy donośnym brzmieniu dzwonu „Zygmunt”, został uroczystie powitany w katedrze wawelskiej przez Krakowską Kapitułę Katedralną. Ucałował krzyż i pobłogosławił wiernych, kropiąc ich wodą święconą. Przy konfesji św. Stanisława BM oddał cześć relikwiom głowy patrona katedry oraz Kościoła krakowskiego, po czym przeszedł do kaplicy Najświętszego Sakramentu na krótką modlitwę.

Msza św. rozpoczęła się o 11:00. Bullę nominacyjną przekazał nuncjusz apostolski w Polsce, abp Antonio Guido Filipazzi i odczytał ją kanclerz Kurii Metropolitalnej w Krakowie ks. Grzegorz Kotala. W dokumencie Ojciec Święty Leon XIV podkreślił, że gorliwość kard. Grzegorza Rysia okazana w Archidiecezji Łódzkiej, „doświadczenie w prowadzeniu spraw oraz ewangeliczna troska o najślabszych”, stały się argumentem przemawiającym za powierzeniem mu Archidiecezji Krakowskiej, „wyróżniającej się wiernością oraz wieloma świętymi i błogosławionymi, zwłaszcza św. Stanisławem Biskupem i Męczennikiem a także św. Janem Pawłem II, papieżem”. Leon XIV zachęcił również, aby wierni przyjęli nowego pasterza „jako ojca, którego należy czcić i słuchać”, a nowego metropolitę prosił, by posługiwał „jako brat pośród braci i sługa wśród sług Bożych”.

Następnie nowy metropolita przyjął insygnia – Racjonał św. Jadwigi Królowej oraz pastorał

foto. Biuro Prasowe Archidiecezji Krakowskiej

bp. Jana Małachowskiego, który przyniósł arcybiskup senior Marek Jędraszewski, a przekazał nuncjusz apostolski w Polsce, abp Antonio Guido Filipazzi. Kardynał zajął miejsce na katedrze i podeszli do niego reprezentanci Archidiecezji Krakowskiej, wyrażając szacunek i gotowość do pracy.

W homilii kard. Grzegorz Rys zwrócił uwagę na Maryję, która jest nazywana „pełną łaski”. – Potrzebujemy jako Kościół usłyszeć to słowo: „Bądź pozdrowiony krakowski Kościele, pełen łaski”. To jest prawda o Kościele, że jest pełen łaski – mówił. – Pan z Tobą, krakowski

fot. Biuro Prasowe Archidiecezji Krakowskiej

Kościele. Pan z tobą! To jest obietnica, która usuwa wszelki lęk. Jeśli Pan z nami, kto przeciwko nam? – dodał.

Mówił także o swoim związaniu z Łodzią i dziękował mieszkańcom tej diecezji: - To jest doświadczenie Kościoła, z którym tu przychodzę naprawdę głęboko w sercu. „Wychodzą z Łodzi”, to nie znaczy zmieniam adres na najbardziej znany adres w Polsce. Nie, to dla mnie znaczy na ten moment „pochodzę z Łodzi”. Chcę, żebyście to wiedzieli. Ja pochodzę z Łodzi. Łódzki Kościół stał się dla mnie domem. Łódzki Kościół mnie ukształtował jako biskupa diecezjalnego.

Wskazywał również na jedno ze zdań papieskiej bulli, by swą posługę sprawował jako „brat pośród braci i sługa pośród sług Bożych” - To jest odkrycie ponowne tego, że podstawowa, najważniejsza godność w Kościele jest nam wszystkim wspólna i jest równa, jest chrzcielna. I że my wszyscy w tym Kościele współtworzymy dom. Że za niego jesteśmy współodpowiedzialni. Że nam jest potrzebna wspólnota w rozeznawaniu. Że nam jest potrzebne słuchanie

wzajemne siebie i wspólne nasłuchiwanie Ducha Świętego. Nam jest potrzebna wymiana duchowych darów między wszystkimi. Nam jest potrzebna duchowa, głęboka jakość relacji, na które się musimy nawracać. I to nie pozbawia autorytetu, to go wzmacnia – podkreślił.

Zaznaczył także, że na przełomie lutego i marca chciałby otworzyć synod diecezjalny, zapowiedział zaangażowanie na polu ekumenizmu. Po zakończeniu liturgii kard. Grzegorz Ryś przeszedł przez katedrę pozdrawiając wiernych.

W uroczystościach uczestniczyli biskupi pomocniczy i seniorzy Archidiecezji Krakowskiej: abp Marek Jędraszewski, kard. Stanisław Dziwisz, bp Jan Zając, bp Damian Muskus OFM, bp Janusz Mastalski i bp Robert Chrzęszcz. Obecni byli także kard. Konrad Krajewski, kard. Artur Roche, kard. Kazimierz Nycz, biskupi z Archidiecezji Łódzkiej oraz przedstawiciele Episkopatu Polski. ■

Artykuł powstał na podstawie relacji Biura Prasowego Archidiecezji Krakowskiej: „Kard. Grzegorz Ryś podczas ingresu: Pan z Tobą, krakowski Kościele!”.

Cmentarze w Jaworniku – świadectwa przeszłości cz. III

Aneta Włoch

Styczeń w Jaworniku nie zaczyna się od wielkich wydarzeń. Zaczyna się od ciszy, od pamięci i od miejsc, do których wracamy myślą. W tym numerze zatrzymujemy się przy historii i pamięci Jawornika, patrząc na nie przez pryzmat miejsc, fotografii i opowieści. Tym razem wchodzimy w Sektor II „starego cmentarza”.

Z kart zachowanych kronik dowiadujemy się, że od 2 lutego 1884 roku zaczęto tu dokonywać pochówków po zachodniej stronie nekropolii. Był to nowy etap w dziejach jawornickiego cmentarza. Pierwszym pochowanym był Wincenty Kurowski. Z kart zachowanych kronik dowiadujemy się, że od 2 lutego 1884 roku zaczęto tu dokonywać pochówków po zachodniej stronie

nekropolii. Był to nowy etap w dziejach jawornickiego cmentarza. Pierwszym pochowanym był Wincenty Kurowski. Idziemy w głąb alejek uważnie, bo każdy krok to czyjaś opowieść.

Nagrobek rodziny Zborowskich

Wracając w kierunku wejścia cmentarza w sektorze II, dostrzegalny jest nagrobek z początków XX wieku po prawej stronie. Postument składa się z kilku elementów, spoczywa na cokole, a jego kapitel zwieńczony jest krzyżem. Na dolnej części w płycinie wyryty jest napis: „PRO-SZĄ O WESTCHNIENIE DO BOGA”. Niestety, ostatnia fraza inskrypcji nie pozwala na odczytanie jej znaczenia, co sprawia, że tajemniczość tego monumentu staje się jeszcze bardziej intrygująca. Otaczająca go zieleń oraz starannie utrzymany krajobraz tworzą harmonijną

Sektor II, „stary cmentarz” w Jaworniku, widok od wejścia (fot. A. Włoch)

Nagrobek Stanisława
i Wiktorii Zborowskich
fot. archiwalna z 1993
i 2024 r. (A. Włoch)

całość, stanowiąc nie tylko punkt odniesienia dla przechodniów, ale również skromne miejsce refleksji dla tych, którzy pragną zatrzymać się na chwilę. Monument, mimo upływu lat, zachowuje swój majestatyczny charakter, przyciągając uwagę i wzbudzając szacunek. Warto poświęcić chwilę, by docenić jego historyczną wartość oraz ogromne znaczenie, jakie niegdyś miał w sercach lokalnej społeczności.

Częściowo można odczytać: „TU SPOCZYWA WIKTORIA ŻONA STANISŁAWA ZBOROWSKIEGO / STANISŁAW ZBOROWSKI / POKÓJ JEGO DUSZY / WDZIĘCZNE DZIECI / PROSZĄ O WESTCHNIENIE DO BOGA”.

Dane biograficzne Stanisława Zborowskiego (ur. 1844, zm. 1887) oraz Wiktorii Zborowskiej

z d. Polewka (ur. 1850, zm. 1902), córki Antoniego Polewki i Wiktorii z d. Sołtys, ustalono na podstawie ksiąg metrykalnych parafii Jawornik (akt małżeństwa z 1872 r.) oraz weryfikacji z inskrypcją nagrobną. Stanisław Zborowski, syn Antoniego Zborowskiego i Agnieszki z d. Łąpy, w źródłach metrykalnych występuje z określeniem *custos viae publicae**

Ten pomnik trwa w dwóch czasach jednocześnie. Na starej fotografii - jeszcze wyraźny, czytelny, z literami, które miały zostać na zawsze. Dziś - nadgryziony ciszą, spłowiarty, z inskrypcją, która powoli odchodzi. Nie wszystko da się już odczytać. Ale wszystko da się poczuć. Kamień z czasem kruszeje. Pozostanie pamięć - jeśli zechcemy do niej wracać i ją zachować.

* *custos viae publicae* (strażnik drogi publicznej) - określenie urzędowe spotykane w metrykach galicyjskich XIX wieku, oznaczało osobę odpowiedzialną za nadzór nad drogą publiczną na terenie gminy lub wsi. Do obowiązków należało m.in. utrzymanie przejezdności traktów, kontrola stanu nawierzchni i mostków, usuwanie przeszkód, a niekiedy także czuwanie nad porządkiem i bezpieczeństwem przy drodze. Funkcja ta miała charakter publiczny i wiązała się z zaufaniem lokalnej wspólnoty; pełnili ją zwykle gospodarze o ustalonej pozycji społecznej, delegowani przez gminę lub władze lokalne.

Nagrobek Marianny Łapińskiej fot. archiwalna z 1993 i 2024 r. (A. Włoch)

Nagrobek Marianny Łapińskiej

Idąc dalej, w stronę ogrodzenia, dostrzegamy nagrobek wyjątkowy. To najstarszy zachowany pomnik z piaskowca na całym jawornickim cmentarzu, wzniesiony w roku 1884.

Nagrobek Marianny Łapińskiej z domu Kurowskiej jest nie tylko miejscem spoczynku, lecz także trwałym znakiem pamięci o jej życiu. Spoczywa na solidnym cokole, z którego wyrasta elegancki postument, zwieńczony misternie opracowanym kapitelem. Całość dopełniają dekoracyjne akroteriony, umieszczone na czterech bokach pomnika – detal rzadki, świadczący o wysokim kunszcie rzemiosła kamieniarskiego.

Brakuje krzyża, który prawdopodobnie pierwotnie wieńczył kompozycję. Ta nieobecność porusza bardziej niż zniszczenie - skłania do refleksji nad tym, co z biegiem czasu ginie, a co pozostaje jedynie w pamięci.

Marianna Łapińska była postacią niezwykle znaczącą. Była matką księdza Wojciecha

Łapińskiego, wieloletniego proboszcza w Bolechowicach, oraz Andrzeja Łapińskiego, profesora prestiżowego C.K. Seminarium Męskiego w Krakowie. Jej życie było nierozdzielnie związane z wartościami, które przekazywała swoim dzieciom, kształtując w nich trwałe fundamenty duchowe i moralne. Była nie tylko matką, lecz także przewodniczką po ścieżkach życia – osobą, której mądrość i oddanie odcisnęły trwałe ślady w losach całej rodziny.

Nie dziwi więc wdzięczność wyrażona w kamieniu. W centralnej części płyty widnieje inskrypcja: MARYANNA Z KUROWSKICH / † 18 IV 1884 / ZDROWAŚ MARYO! / POMNIK TEN KŁADZIE / WDZIĘCZNY SYN / X WOJCIECH.

Nie wszystkie ślady pamięci zapisano w kamieniu. Część z nich odnajdujemy w dawnych zapiskach parafialnych, w drobnych notach, które z czasem nabierają znaczenia.

O pobożności kobiet z rodziny Łapińskich wspomina również kronika parafialna, odnosząc się do Salomei Łapińskiej (vel Łapa)

Ks. Wojciech Łapiński – syn Marianny
fot. z 2014 r. (BK 4/103)

Salomea Obłaza z d. Łapińska – córka Marianny
fot. z 2014 r. (BK 4/103)

córki Marianny i siostry księdza Wojciecha Łapińskiego. W roku 1873, gdy Salomea była jeszcze siedemnastoletnią panną, wraz z innymi miejscowymi dziewczętami ufundowała i zakupiła niebieską sukienkę na obraz Matki Bożej. Proboszcz odnotował ten gest jako wyraz jej szczególnej pobożności.

Dawniej ludzie nie wstydzieli się fundowanych darów ani nie ukrywali swoich nazwisk. Przeciwnie – przyznawali się do nich, bo były znakiem wiary, wdzięczności i przynależności do wspólnoty. Dziś często jest inaczej: dar pozostaje, lecz imię fundatora znika. Tym cenniejsze są zapisy kronikarskie, które pozwalają tę pamięć ocalić.

W archiwum „Białego Kamyka” z roku 2014 zachował się również wywiad przeprowadzony przez nasze panie redaktorki: Marię Szafranec i Bogumiłę Węgrzyn, który dziś powraca z nowym znaczeniem. Opowiada o spotkaniu z wnuczkami Salomei Obłazy z d. Łapińskiej. Z tej relacji wyłania się postać wspomianej

Marianny Łapińskiej – matki Salomei – oraz jej synów: księdza Wojciecha i profesora Andrzeja Łapińskiego.

Historia rodziny Łapińskich prowadzi nas dalej, poza Jawornik, do Bolechowic, gdzie ksiądz Wojciech przez 26 lat pełnił posługę proboszcza. Do Krzyszkowic, gdzie Salomea Łapińska córka Marianny Łapińskiej wyszła za mąż za Jana Obłazę (geometrę). Do Krakowa, gdzie Andrzej Łapiński, profesor Seminarium Męskiego i dyrektor szkoły w Wieliczce, uczył, wychowywał i kształtował kolejne pokolenia młodych ludzi. Jego działalność upamiętnia tablica wdzięcznych uczniów w kościele oo. Franciszkanów – inna forma pamięci, zapisana nie w ziemi, lecz w murach. W kolejnym pokoleniu ta droga przybiera jeszcze inną postać. Doktor Stanisław Łapiński, syn Andrzeja – lekarz, prymariusz Szpitala OO. Bonifratrów w Krakowie i kierownik oddziału chorób wewnętrznych – zapisał się w pamięci miasta jako człowiek wielkiej wiedzy i jeszcze większego

serca. Jego żałobna kronika mówi o pracy, służbie i bezinteresowności – o życiu, które stało się pomocą dla tysięcy ludzi. Jak pisała ówczesna prasa krakowska: „Można śmiało zaryzykować twierdzenie, iż nie ma w Krakowie rodziny, która by w całości lub któryś z jej członków nie korzystała z pomocy lekarskiej śp. dr. Stanisława Łapińskiego. Jako lekarz obdarzony wielkimi zdolnościami i wysoko pojętą etyką zawodową cieszył się on wielce zasłużonym szacunkiem kolegów i miłością swych najbliższych współpracowników – lekarzy i braci zakonnych Szpitala OO. Bonifratrów”.

Nie wszyscy pozostawili potomków. Nie wszyscy wrócili do Jawornika.

A jednak wszyscy wracają tu w pamięci. Bo nagrobek Marianny Łapińskiej nie jest tylko najstarszym kamieniem na cmentarzu. Jest początkiem opowieści, która biegnie dalej – przez rodziny, zawody, powołania i miejsca; przez ciszę cmentarza i głośne życie miasta. ■

Stanisław Łapiński – lekarz, wnuk Marianny, syn Andrzeja
fot. z 2014 r. (BK 4/103)

Zofia Szulc, Maria Kowal, Jadwiga Kaim-Otręba, wnuczki Salomei, córki Marianny fot. z 2014 r. (BK 4/103)

„ANIOŁOM SWOIM BÓG ROZKAZAŁ” (Ps 91)

Strażnicy Nowego Roku

Anioł Stróż jako Twój duchowy przewodnik na najbliższe 365 dni

Rycerstwo Św. Michała Archanioła

Stojąc u progu Nowego Roku, często towarzyszy nam mieszanina nadziei i niepewności. Snujemy plany, podejmujemy postanowienia, ale gdzieś w głębi serca pytamy: co przyniesie przyszłość? Czy podołamy wyzwaniom? Jako katolicy nie wchodzimy w ten nowy czas samotnie. Oprócz łaski Sakramentów, Bóg w swojej nieskończonej dobroci dał każdemu z nas osobistego opiekuna – Anioła Stróża. Styczeń to doskonały moment, by odnowić tę najważniejszą przyjaźń i zaprosić niebiańskiego towarzysza do naszej codzienności.

Dar Bożej Opatrzności

Wielu z nas kojarzy Anioła Stróża z dziecięcym obrazkiem nad łóżeczkiem, przedstawiającym skrzydlatą postać przeprowadzającą dzieci przez kładkę. Choć ten obraz jest piękny, rzeczywistość duchowa jest o wiele głębsza i potężniejsza. Katechizm Kościoła Katolickiego przypomina nam z mocą: „Życie ludzkie od dzieciństwa aż do zgonu otoczone jest ich opieką i wstawiennictwem” (KKK 336). To nie jest bajka dla dzieci, ale konkretny dogmat wiary.

Pismo Święte wielokrotnie ukazuje aniołów jako potężnych wysłanników Boga. W Księdze Wyjścia czytamy obietnicę samego Stwórcy: „Oto Ja posyłam anioła przed tobą, aby cię strzegł w czasie twojej drogi i doprowadził cię do miejsca, które ci wyznaczyłem. Szanuj go i bądź uważny na jego słowa. Nie sprzeciwiaj się mu w niczym, gdyż nie przebaczy

waszych przewinień, bo imię moje jest w nim” (Wj 23, 20–21). Nasz Anioł Stróż jest więc nie tylko obrońcą przed złem, ale przede wszystkim przewodnikiem, który zna cel naszej wędrówki – zbawienie wieczne. Jest duchem czystym, obdarzonym potężnym intelektem i wolą, który nieustannie ogląda oblicze Ojca w niebie (Mt 18, 10), a jednocześnie jest całkowicie oddany służbie człowiekowi.

Praktyka obecności na co dzień

Jak zatem przeżyć ten nadchodzący rok w towarzystwie Anioła Stróża? Kluczem jest relacja. Anioł nie narzuca się ze swoją pomocą, szanując naszą wolną wolę. Czeka na nasze zaproszenie. Święty Ojciec Pio, wielki czciciel aniołów, często powtarzał swoim duchowym dzieciom: „Nie zapominaj o tym niewidzialnym towarzyszu, zawsze obecnym, zawsze gotowym, by nas wysłuchać i jeszcze bardziej gotowym, by nas pocieszyć”.

Warto rozpocząć prostą praktykę: każdego ranka, zaraz po przebudzeniu, przywitaj się ze swoim Aniołem. Poproś go o błogosławieństwo na cały dzień. Gdy wychodzisz z domu, poproś o bezpieczną drogę. Gdy stajesz przed trudną rozmową w pracy czy w rodzinie, poproś swojego Anioła, by porozumiał się z Aniołem Stróżem twojego rozmówcy – to sprawdzona metoda wielu świętych na łagodzenie sporów.

Nie traktujmy Anioła Stróża jedynie jako „pogotowia ratunkowego” w chwilach trwogi. On pragnie być doradcą w naszych dylematach moralnych. Jego szept to głos sumienia, to

nagła myśl, która odwodzi nas od grzechu lub inspiruje do dobra. W tym roku spróbujmy być bardziej uważni na te delikatne natchnienia.

MODLITWA NA ROZPOCZĘCIE ROKU Z ANIOŁEM STRÓŻEM

Święty Aniele Stróżu, mój obrońco i wierny przyjacielu. U progu Nowego Roku oddaję się pod Twoją szczególną opiekę. Bądź mi światłem w wątpliwościach, tarczą w pokusach i przewodnikiem w drodze do Boga.

Proszę Cię, abys każdego dnia przypominał mi o mojej godności dziecka Bożego. Strzeż moich myśli, słów i uczynków, abym w nadchodzących miesiącach nie zasmucił Boga grzechem, lecz wzrastał w miłości i świętości. Amen.

Zanurz się w świecie duchowym

Drodzy Parafianie, niech ten rok będzie czasem odkrywania na nowo świata niewidzialnego, który jest równie realny jak ten, który widzimy

oczami. Nie idziemy przez życie sami. Mamy u boku potężnego, nieśmiertelnego przyjaciela, którego jedynym pragnieniem jest doprowadzić nas bezpiecznie do Raju.

Zaufajmy tej opiece. Niech codzienne wezwanie „Aniele Boży, Stróżu mój” stanie się nie tylko nawykiem z dzieciństwa, ale świadomym aktem zawierzenia dorosłego katolika. Z taką pomocą, żaden nowy rok i żadne nowe wyzwania nie będą nam straszne. ■

POWIERZ SIĘ OPIECE ŚW. MICHAŁA ARCHANIOŁA!

Zapraszamy w **trzecie czwartki miesiąca po Mszy Św. o 18:00** do Parafii pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Jaworniku na Uwielbienie Boga ze św. Michałem Archaniołem i chórami Aniołów. Podczas nabożeństwa możesz przyjąć Szkaplerz św. Michała oraz wstąpić do Rycerstwa św. Michała Archanioła. Szczegóły: www.kjb24.pl („Któż jak Bóg”).

Niezwykły gość

Justyna Tyrka

6 grudnia schola parafialna zebrała się jak zwykle w sobotę na próbę. Ubraliśmy się świątecznie, żeby podkreślić wyjątkowość tego dnia. Ale nikt z nas się nie spodziewał, że odwiedzi nas przejeżdżający św. Mikołaj, który zajęty był rozwożeniem prezentów dzieciom w Jaworniku.

Gdy usłyszał nasz piękny śpiew, który wydobywał się z domu parafialnego, stwierdził że musi się przekonać, kto tak ślicznie chwali Boga. Przez okno zobaczył wyjątkowo grzeczne towarzystwo, dlatego zarzucił worek na ramię i razem z aniołkiem wkroczyli do akcji.

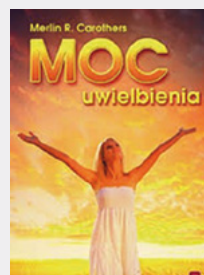
Na początku do sali wszedł aniołek, który postanowił rozpocząć zabawę od wspólnego tańca. Później honorowe miejsce zajął św. Mikołaj, który doskonale zna dzieci i wiedział o nas każdy szczegół. Oczywiście wszyscy dostaliśmy prezenty – jak przystało na przykładnych scholistów i scholistki.

Gdy przyszedł czas rozstania, zaśpiewaliśmy św. Mikołajowi piosenkę „Wszystkie dzieci idą do nieba”. A on pożegnał się z nami i odjechał – w końcu to dla niego najbardziej pracowity dzień w roku i musiał odwiedzić jeszcze wiele domów.

Polecajki Białego Kamyka warto przeczytać/obejrzeć/postuchać

Moc uwielbienia

Książka „Moc uwielbienia” Merlin R. Carothers to wyjątkowa lektura, która pokazuje, jak uwielbienie Boga w każdej sytuacji może odmienić życie człowieka. Autor dzieli się prawdziwymi historiami

i doświadczeniami, które ukazują, że nawet w trudnych chwilach radość i pokój płynące z uwielbienia przynoszą nadzieję i siłę do działania. To inspirująca i duchowa podróż, która uczy, jak znaleźć spokój i wiarę niezależnie od okoliczności.

Warsztaty rodzinne tworzenia szopek bożonarodzeniowych

Karolina Korneszczuk-Podoba

W Jaworniku odbyły się niedawno rodzinne warsztaty rękodzielnicze, podczas których uczestnicy wspólnie tworzyli szopki bożonarodzeniowe – tradycyjne przedstawienia sceny Narodzenia Pańskiego. Warsztaty zostały dofinansowane z środków gminnych, co pozwoliło zaprosić mieszkańców do udziału w zajęciach bezpłatnych i otwartych dla rodzin z dziećmi.

Zajęcia zorganizowało Stowarzyszenie działające przy parafii „Jaworowi Ludzie”, a prowadziła je Beata Wajda ze Stowarzyszenia „Róża”. Podczas warsztatów uczestnicy poznawali techniki pracy z różnymi materiałami – drewnem, korą, mchem i kolorowymi dekoracjami – a następnie tworzyli własne szopki. Każda praca była indywidualna i odzwierciedlała kreatywność autorów, dzięki czemu powstały bardzo różnorodne i pomysłowe projekty.

Efektem tych rodzinnych spotkań było dzieło autorskich szopek, które następnie zgłoszono do konkursu organizowanego w ramach lokalnych świątecznych wydarzeń. Szopki zostały wykonane własnoręcznie przez uczestników zajęć – zarówno dzieci, jak i dorosłych – co podkreśla wartość wspólnej pracy twórczej i wzmacniania więzi międzypokoleniowych.

Warsztaty nie tylko przybliżyły uczestnikom tradycyjne elementy bożonarodzeniowego rękodzieła, ale również umożliwiły wymianę doświadczeń i wspólne spędzenie czasu w kreatywnej atmosferze. Tego typu inicjatywy wpisują się w działania społeczno kulturalne w Jaworniku, promując lokalne tradycje i aktywizując mieszkańców do współpracy na rzecz wspólnego dobra.

II Jawornickie Rozświetlenie Choinki

Karolina Korneszczuk-Podoba,

19 grudnia o godzinie 19.00 mieszkańcy Jawornika licznie zgromadzili się na placu przy kościele, aby wspólnie uczestniczyć w II Rozświetleniu Choinki – wydarzeniu, które na dobre wprowadziło miejscowość w świąteczny nastrój.

Uroczystość została przygotowana przez sołectwo Jawornik we współpracy z lokalnymi organizacjami, a od pierwszych chwil dało się odczuć wyjątkową, pełną życzliwości atmosferę. Plac wypełnił się rozmowami, śmiechem i dźwiękami kolęd. W wydarzeniu uczestniczyli również przedstawiciele władz i duchowieństwa: starosta myślenicki Józef Tomal, zastępca burmistrza Robert Bylica, a także proboszcz Władysław Salawa wraz z wikarym Marcinem Sędzikiem.

Wieczór miał bogaty program artystyczny. Rozstrzygnięto konkurs „Jaworowych Ludzi” na własnoręcznie wykonaną szopkę bożonarodzeniową. W konkursie wzięło udział 9 szopek, które zostały wykonane podczas warsztatów rodzinnych prowadzonych przez Beatę ze Stowarzyszenia „Róża” i dofinansowanych z środków gminnych. Prace zachwyciły pomysłowością i starannością wykonania. Następnie uczestnicy wysłuchali kolęd w wykonaniu Kapeli Góralskiej Związku Podhalan – oddział Myślenice oraz występów solowych młodzieży z „Teatryku Bajecznego”. Kulminacyjnym momentem spotkania było wspólne odliczanie

i chwila, gdy choinka rozbłysła tysiącami świateł, wzbudzając entuzjazm zarówno wśród dzieci, jak i dorosłych.

Całość wydarzenia miała wyraźnie integracyjny charakter. Mieszkańcy śpiewali kolędy, składali sobie życzenia i zatrzymywali się na długie rozmowy, a chłodny wieczór umilały gorące napoje – zimowa herbata i czekolada przygotowane przez Koło Gospodyń Wiejskich „Róża”. Dla najmłodszych dużą atrakcją okazały się sztuczne ognie, które na moment rozświetliły niebo nad Jawornikiem i wywołały gromkie brawa.

II Rozświetlenie Choinki w Jaworniku stało się nie tylko symbolicznym początkiem świątecznego czasu, lecz także pięknym przykładem lokalnej współpracy i wspólnoty, pokazując jak ważne są takie spotkania dla budowania więzi między mieszkańcami. ■

11 STYCZNIA

Chrzest Pański

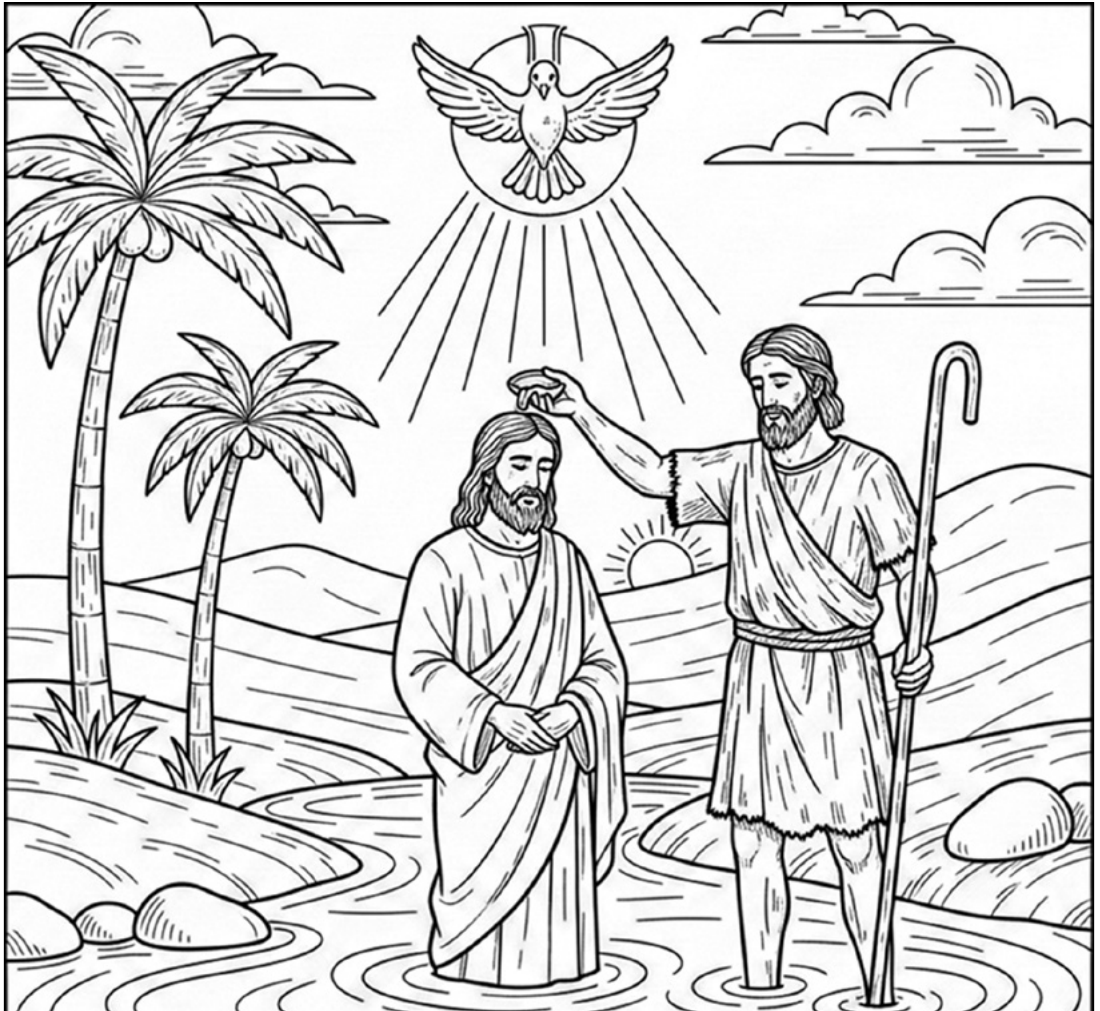
opracowanie Lucyna Bargieł

W czasach, gdy żył Pan Jezus, prorok – Jan Chrzciciel udzielał ludziom chrztu. Przychodzili do niego ludzie z bliska i z daleka, wyznawali swoje grzechy, obiecywali Panu Bogu poprawę, a Jan chrzczył ich wodą. Chrzest Jano to inny chrzest niż my znamy, polegał on na zanurzeniu w rzece Jordan. Woda symbolizuje zmywanie brudu, grzechu.

Co wiesz o Janie Chrzcicielu?

1. Jakie ubranie nosił Jan?
2. Jak mieli na imię rodzice Jana?
3. Czym się żywił?
4. O ile miesięcy Jan był starszy od Pana Jezusa?
5. Czy był spokrewniony z Panem Jezusem?
6. Gdzie mieszkał?
7. W jaki sposób zginął?

Pewnego dnia do Jana przyszedł także Pan Jezus i poprosił o chrzest. Kiedy Jan udzielił Mu chrztu, ukazał się Duch Święty w postaci gołębiczy, a z Nieba dał się słyszeć głos Pana Boga: „Tyś jest mój Syn Umiłowany, w Tobie mam upodobanie”.

21 I 22 STYCZNIA

Dzień Babci i Dziadka

Każda Babcia była małą dziewczynką
 Każdy Dziadek biegał kiedyś za piłką
 Chodzili do szkoły, potem dorastali
 Mieli piękne marzenia, ciężko pracowali
 Wychowali swoje dzieci...
 A czas leci, leci, leci...
 Dzisiaj na pociechę mają
 Wnuki które Ich kochają.

Prezent dla Babci i Dziadka: pokoloruj
 czerwoną kredką pola B3, B4, B5, B6,
 C2, C7, D2, D8, E3, E9, F3, F9, G2, G8,
 H2, H7, I3, I4, I5, I6
 różową kredką pola C3, C4, C5, C6, D3,
 D4, D5, D6, D7, E4, E5, E6, E7, E8, F4,
 F5, F6, F7, F8, G3, G4,
 G5, G6, G7, H3, H4, H5, H6

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Odpowiedzi:

1. ze skóry wielbłąda; 2. Elżbieta, Zachariasz;
3. szaranczą i miodem leśnym; 4. 6;
5. tak, był jego kuzynem; 6. na pustyni;
7. został święty;

WIADOMOŚCI Z ARCHIDIECEZJI

- ▶ Cieszę się, że mogę być tego wieczoru z Wami, bo to jest tak, jak powinno być, że biskup jest najpierw z tymi, którzy są najmniejsi. Taki jest Pan Jezus. I taki powinien być Kościół, ma to zadane – mówił kard. Grzegorz Ryś podczas świątecznego spotkania Stowarzyszenia „Siemacha”. Było to pierwsze wydarzenie w jakim wziął udział jako metropolita krakowski.
- ▶ 23 grudnia kard. Grzegorz Ryś rozświetlił z dziećmi 19. choinkę pod Oknem Papieskim.
- ▶ Kard. Grzegorz Ryś mianował swoim osobistym sekretarzem ks. Łukasza Jachymiaka, kapłana pochodzącego z Ludźmierza. Ks. Łukasz Jachymiak świecenia przyjął w 2014 r. i posługiwał w parafiach św. Marcina z Tours w Krempachach, św. Bartłomieja Apostoła w Niedzicy, św. Marcina z Tours w Krzeszowicach i w parafii archikatedralnej św. Stanisława BM i św. Wacława M na Wawelu. Od lipca 2023 roku pracował również jako dyrektor Katolickiej Szkoły Podstawowej im. Świętej Rodziny z Nazaretu w Krakowie. – Praca w szkole to czas niezwykle intensywny, ale dający wiele satysfakcji – wspomina.
- ▶ Kard. Grzegorz Ryś przyjął z dniem 31 grudnia 2025 roku rezygnację dotychczasowego kanclerza Kurii Metropolitalnej w Krakowie i z dniem 1 stycznia 2026 roku powierzył ten urząd Ks. dr. hab. Janowi Dohnalikowi. JT

INTENCJE MSZALNE

12.01 PONIEDZIAŁEK

- 7:00** Rezerwacja
18:00 + Marian Gubała – od syna Grzegorza z żoną

13.01 WTOREK

- 7:00** W intencji parafian
18:00 Dziękczynno-błagalna w intencji rodziny Tomal

14.01 ŚRODA

- 7:00** + Roman Węgrzyn – od siostry z rodziną z Myślenic
18:00 **Zbiorowa:** 1) + Anna Polewka – od rodziny Tyrków; 2) + Lidia Hudaszek – od rodziny Łapa z Krzyszkowic; 3) + Janusz Pietrzyk – od Celiny i Janusza Kurowskich; 4) + Ryszard Świerczyński – od rodziny Surówka; 5) + Helena Woźniak – od wnuczki Izabeli z rodziną

15.01 CZWARTEK

- 7:00** + Aniela Dymek – od córki Alicji z rodziną
18:00 O Boże błogostawieństwo dla czcicieli św. Michała Archanioła i ich rodzin oraz o rozwój kultu i Rycerstwa św. Michała Archanioła w naszej parafii

16.01 PIĄTEK

- 7:00** W intencji parafian
18:00 **Zbiorowa:** 1) + Stanisław Tomal w 32. rocznicę śmierci, Maria żona, Genowefa i Piotr Mirek, Andrzej

i Antoni synowie; 2) + Zofia i Franciszek Węgrzyn, ich rodzice, rodzeństwo oraz zmarli z rodziny; 3) + Anna Pająk – od wnuczek Klauddii i Patrycji oraz Kacpra; 4) + Janina Podoba – od wnuczka Oskara

17.01 SOBOTA

- 7:00** + Władysław Wilkótek – od córki Marty z mężem
18:00 Rezerwacja

18.01 NIEDZIELA

- 7:00** Rezerwacja
9:00 + Mateusz Kościelniak
11:00 Rezerwacja
15:30 + Tadeusz Suruła – od córki Małgorzaty i syna Marka z rodzinami

19.01 PONIEDZIAŁEK

- 7:00** + Helena Woźniak – od córki Ireny z mężem
18:00 + Marian Gubała – od Moniki i Krzysztofa Ziembla

20.01 WTOREK

- 7:00** W intencji parafian
18:00 + Agnieszka i Stanisław Polewka, Anna i Franciszek Szlachetka, Józefa Łapa, Antoni Polewka

21.01 ŚRODA

- 7:00** Rezerwacja
18:00 **Zbiorowa:** 1) + Angelika Brewczyńska – od Tomaszka Wielgus z rodziną; 2) + Franciszek Papiernik – od rodziny Byliców; 3) + Stanisław Góralik, Karolina żona, Krzysztof wnuk i du-

szce w czyścicu cierpiące; 4) + Danuta Podoba – od wnuczki Leny; 5) + Zygmunt Wolak i jego rodzice; 6) + Roman Węgrzyn – od siostrzenicy; 7) + Maria Węgrzyn w 5. Rocznicę śmierci, Kazimierz mąż

22.01 CZWARTEK

- 7:00** Rezerwacja
18:00 + Robert Tomal – od siostry z rodziną

23.01 PIĄTEK

- 7:00** W intencji parafian
18:00 **Zbiorowa:** 1) + Władysław Wilkótek – od Małgorzaty Hołuj; 2) + Aniela Dymek – od sąsiadów Gubałów; 3) + Janusz Pietrzyk – od Ewy Sułowskiej z Łukaszem; 4) + Ryszard Świerczyński – od sąsiadów Gabrieli i Pawła Walaśów; 5) + Janina Podoba – od syna Stefana z żoną Marią

24.01 SOBOTA

- 7:00** + Eugeniusz Wróbel – od rodzin Rurakiewiczów, Konicznych i Matusów
18:00 + Zofia Górka – od syna Andrzeja z rodziną

25.01 NIEDZIELA

- 7:00** Rezerwacja
9:00 + Franciszek Węgrzyn w rocznicę śmierci, żona Zofia
11:00 W intencji parafian
15:30 Dziękczynno-błagalna w intencji całej rodziny

26.01 PONIEDZIAŁEK**7:00** Rezerwacja**18:00** Rezerwacja**27.01 WTOREK****7:00** W intencji parafian**18:00** + Tadeusz Kocańda – od córki Doroty z rodziną**28.01 ŚRODA****7:00** + Władysław Wilkotek – od córki Jolanty z rodziną**18:00** **Zbiorowa:** 1) + Anna Pająk – od sąsiada Józefa Kaim; 2) + Marian Gubała – od Piotra Łapy z rodziną; 3) + Roman Węgrzyn – od rodziny Ulman z Bugaja; 4) + Helena Woźniak – od wnuka Marcina z rodziną**29.01 CZWARTEK****7:00** + Franciszek i Rozalia Sołtys**9:00** + Eugeniusz Wróbel – od Karoliny i Pauliny**30.01 PIĄTEK****7:00** W intencji parafian**18:00** **Zbiorowa:** 1) + Antoni Łapa, Agnieszka żona, Władysław syn; 2) + Ryszard Świerczyński – od wnuczki Arlety z mężem; 3) + Janina Podoba – od wnuczki Marioli z rodziną; 4) + Anna Polewka w rocznicę śmierci, Andrzej mąż; 5) + Józef Święch w 10. rocznicę śmierci**31.01 SOBOTA****7:00** W intencji rodzin**18:00** Rezerwacja**01.02 NIEDZIELA****7:00** Rezerwacja**9:00** W intencji parafian**11:00** + Stanisław Liszkiewicz, Józefa żona, Stanisław i Andrzej synowie, Marian Kalisz, Andrzej Kalisz, Aniela żona, Maria i Roman Koperek**15:30** Rezerwacja**02.02 PONIEDZIAŁEK****7:00** + Ryszard Kurowski, Tadeusz i Zofia rodzice oraz dziadkowie**18:00** Rezerwacja**03.02 WTOREK****7:00** + Ryszard Świerczyński – od córki Doroty z mężem**04.02 ŚRODA****18:00** **Zbiorowa:** 1) + Franciszek Papiernik – od chrześnicy Iwony z rodziną; 2) + Teresa Życka – od Zofii i Stanisława Polewka; 3) + Marian Gubała – od Joanny Filipek z rodziną; 4) + Władysław Wilkotek – od Doroty i Janusza Węgrzyn z rodziną; 5) + Roman Węgrzyn – od siostrzenicy Renaty Pietrzyk z rodziną; 6) + Helena Woźniak – od wnuka Macieja z rodziną; 7) + Jan Starzec w 7. rocznicę śmierci**05.02 CZWARTEK****18:00** Rezerwacja**06.02 PIĄTEK****7:00** W intencji zmarłych wspomnianych w wypominkach rocznych**07.02 SOBOTA****7:00** Rezerwacja**08.02 NIEDZIELA****7:00** Rezerwacja**9:00** Rezerwacja**11:00** + Eugeniusz Wróbel – od córek z rodzinami**15:30** + Andrzej Jania w 5. rocznicę śmierci**CHRZTY**

Oliwia Górecka

POGRZEBY+ Janina Podoba
+ Helena Woźniak
+ Halina Kordas
+ Anna Prokocka**KALENDARIUM
LITURGICZNE**

- 17.01 Wspomnienie św. Antoniego, opata
- 19.01 Wspomnienie św. Józefa Sebastiana Pelczara, biskupa
- 21.01 Wspomnienie św. Agnieszki, dziewicy i męczennicy
- 24.01 Wspomnienie św. Franciszka Salezego, biskupa i doktora Kościoła
- 26.01 Wspomnienie św. biskupów Tymoteusza i Tytusa
- 28.01 Wspomnienie św. Tomasza z Akwinu, prezbitera i doktora Kościoła
- 31.01 Wspomnienie św. Jana Bosko, prezbitera
- 02.02 Święto Ofiarowania Pańskiego
- 05.02 Wspomnienie św. Agaty, dziewicy i męczennicy.
Pierwszy czwartek miesiąca
- 06.02 Wspomnienie świętych męczenników Pawła Miki i Towarzyszy
Pierwszy piątek miesiąca
- 07.02 **Pierwsza sobota miesiąca**

BIAŁY KAMYK – redaguje zespół; **Opiekun:** ks. Władysław Salawa; **Redakcja:** Lucyna Bargieł, Dawid Grzeszkowicz, Beata Kiełbowicz, Karolina Korneszczuk-Podoba, Elżbieta Łabędzka, Andrzej Pawłowski, Agnieszka Rozum, ks. Marcin Sędzik, Michał Tomal, Justyna Tyrka, Aneta Włoch; **Skarbnik:** Bogumiła Węgrzyn; **Okładka:** fot. Leszek Dzierzega **Foto:** Paweł Ciaputa; Karolina Korneszczuk-Podoba; **Sktad:** Małgorzata Gumularz; **Adres:** www.bialykamyk.net; **e-mail:** bkamyk@op.pl; **Druk:** Poligrafia Salezjańska, ul. Bałuckiego 8, Kraków

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i opracowania edytorskiego nadesłanych tekstów.

Roraty

Nagrodzone szopki

